

**„BYL ČLOVĚK POSLANÝ OD BOHA, JMENOVAL SE JAN...“ (Jan 1,6)
... Jan Bosco + Jan Rybář (31.1.2021)**

- Jan Bosco
- Na Hromnice se definitivně loučíme s Vánoce.
- Jan Rybář
- Nové podobenství: Jezdit na běžkách je možné...

foto: Jan Rybář s Aťou Mandlem, vzácným přítelem-knězem, kterého komunisté strašlivě mučili

Jan Bosco

Tuto neděli 31.1.2021 si připomínáme sv. Jana Boska, zakladatele salesiánů. Náš dům v Ostravě se jmenuje podle něj, stejně tak zastávka MHD. Připomínáme si 30 let od obnovy salesiánského díla v Ostravě. Kvůli covidové pandemii není příležitost ke společnému slavení ve velkém. A tak nabízíme aspoň odkaz na [30 let salesiánů v Ostravě](#) v Křesťanském magazínu (ze 17.1.2021).

Životopis Jana Boska ztvárnily děti z Papežského misijního díla již před 2 lety svými kresbami: [Ilustrovaný Don Bosco](#).

POZOR: Boscopoint nabízí v rámci Teplických komentářů salesiána Michaela Martínka: [Don Bosco – komunista nebo klerikál?](#) Michaeli, děkujeme. HODNO A POTŘEBNO NAŠÍ POZORNOSTI.

Na Hromnice se definitivně loučíme s Vánoce.

Děti od Misionárek lásky, sester Matky Terezy, v Přívoze podpořily letošní online tříkrálovou sbírku koledou: [Na nebi si svítí hvězda](#).

Dokonce i mladým Tanzánijcům učarovala [Pásli ovce Valaši](#).

Jan Rybář

Minulý víkend jsme se loučili s Janem Rybářem a jeho tělesné ostatky jsme pohřbívali ve výroční den pohřbu Františka Saleského. Teolog Tomáš Petráček o něm píše na [Christnetu](#): „Gesta Dei per Piscatorem. Za jedním Rybářem s velkým R“.

[23.1.2021 byla pohřební mše v Trutnově](#). Requiem vedl provinciál jezuitů Per Prádka, zpívali Mašoňovi & comp. z Mladých Buků, kde Jenda každou neděli sloužil eucharistií, promluvu Václav Vacek (považuji za umělecké dílo) začal uvedením do 36.kap. Ezechiele (9:35-41:55), děkovalo se i paní Heleně Nekulové za vše, co pro Jendu vykonala.

[24.1.2021 byl pohřeb v rodných Bílovicích nad Svitavou](#). Děkuvzdání zahájil brněnský jezuita Vojtěch Suchý slovy „ve jménu Otce i Syna i jejich Radosti - Ducha svatého“, v nedělním čtení padlo slovo i o rybářích, promluvu pečlivě připravil místní farář Pavel Lazárek (považuji za sylabus Jendova myšlení, mluvení a jednání) a Jendovo osobní vyznání víry přednesla paní Ludmila Javorová (17:40-29:15).

Zdalo se mi, že hlavním celebrantem o víkendu byl Kristus Pán s Jeníkem – ostatní aktéři pouze propůjčili hlas. A protože by byla škoda to pokazit, tak nad hrobem zaznělo Jendovo „[v tomto hrobě odpočívá se neříká](#)“:

Už když Bůh člověka stvořil, chystal pro něho věčnost, tedy „svůj dům“ - on chce s námi být, chce, abychom viděli, jak žije. Je třeba projevit určitou skromnost: to, že jsme věřící, ještě neznamená, že víme, co nás po smrti čeká, my jen víme, že to bude velkolepé.

Pro věřícího smrt není nic pasivního: „Ted' už nemůžu nic dělat.“ Smrt by měla být vrcholem aktivity, vyvrcholením lásky k někomu, koho mám rád. Věřící může vstoupit do smrti aktivně, může říct: „Ano, chci přijmout tu novou úžasnou změnu, chci jít k tomu, koho mám rád.“ Na nás by ostatní lidé měli poznat, že zoufale nelpíme na tomto světě a nestrachujeme se o život. Vždyť „Pánu se líbí ti, kdo spoléhají na jeho dobrotu“.

Každý z nás, až půjde na věčnost, bude úplně malinký. A vůbec: my jsme v Božím pojetí něco jako děcka na pískovišti. Naše hříchy jsou pro něj něco podobného, jako když se děcko pokadí - Bůh nás jako hodná maminka přebalí, a to i několikrát za den. Až umřeme, tak nás k Bohu povede za ručičku Kristus. A Bůh se na nás bude dívat právě skrze Krista, takže tím pádem nemusíme mít komplex méněcennosti. Nebudeme tam tedy stát jako blbci, ale Kristus bude naším prostředníkem.

Ve smrti se všichni lidé setkají s Kristem – pozor: vlastně ještě těsně před smrtí, v tom je to kouzlo! A on se zeptá: „Chceš ten věčný život?“ A kdo z nás mu řekne, že ho nechce? Tato důležitá otázka přijde ještě před smrtí. Kdo v té hodině řekne „ano“, tak to „ano“ platí navěky.

Bůh je dobrotivý otec, který k nám má takovou úctu, že se nás ještě zeptá, jestli se k němu vůbec chceme vrátit. A když souhlasíme, tak s námi udělá „očistec“ – ostříhá nám vlasy, vykoupe nás, abychom se cítili důstojně (jemu náš „zápach“ nevadí).

„Spočinutí v tvé náruči-lásce, dej mu, Pane Bože. – A světlo věčné ať mu svítí – pro život v Kristově radosti a pokoji. – Amen.“ A pak už jen malé požehnání přes prosklené dveře výtahu.

Po návratu ze hřbitova přichází nový [Katolický týdeník č.5](#) (v době pandemie ke stažení zdarma) a na str.6: Venkovský farář a rytíř ducha. Loučení končí a truchlení pomalu přechází ve studium a práci.

Nové podobenství: Jezdit na běžkách je možné...

- ... ve vyjetých kolejích nebo bruslit hned vedle anebo se pustit do volného terénu. Každé má své výhody i úskalí.
- I v životě mohou být užitečné vyjeté koleje dobrých zvyků a návyků, ale v kolejích není možné prudce stoupat (klouže to) nebo klesat (padá se).
 - V životě dále potřebujeme, a je to také užitečné, někdy vystoupit ze stopy, z rutiny, změnit styl z klasiky na styl volný, rozběhnout se stejným směrem, ale rychleji (při změně teploty se to začne lepit).
 - A do třetice jsou na běžkách i v životě okamžiky, kdy je třeba zcela vystoupit z upravené cesty do volného terénu, improvizovat, prošlapávat novou cestu (protože tudy ještě nikdo nešel), k novému cíli, což je nejnáročnější, ale má své kouzlo (objev, úžas, motivace).

Oba Janové by se na běžkách patrně uplatnili: Jezdili v jistých zkušenostech spirituality (ať už Františka Saleského nebo Ignáce z Loyoly), vystupovali z řady a nabírali rychlost (svou autentičností a originalitou), a tam, kde se jiným nechtělo nebo neměl nikdo odvahu, prošlapávali novou cestu ... a objevovali neuvěřitelné. A navíc: celý život se učili správně namazat (poznávat a rozlišovat). My můžeme žasnout a děkovat. Nejen.

